

„Kodėl liūdime?“

„Laiminga įtikėjusi!“ – sako Elzbieta mūsų Motinai. Vienybė su Dievu, atgamtinis gyvenimas visada apima patrauklų žmogiškųjų dorybių praktikavimą; Marija neša džiaugsmą į savo pusseserės namus, išnešiodama Kristų. (Vaga, 566)

gegužės 12 d.

Nepaisykite tų, kurie nuolankumo dorybe laiko žmogaus menkinimąsi arba nuolatinį liūdėsį. Jaustis moliu, sutvirtintu kniedėmis, yra

nesenkantis džiaugsmo šaltinis; taip pripažįsti, kad esi beveik niekas prieš Dievą: vaikas, sūnus. Ar gali būti didesnis džiaugsmas, negu jaustis Dievo sūnumi, žinant, kad esi menkas ir silpnas? Kodėl liūdime? Todėl, kad gyvenimas žemėje nesiklosto taip, kaip mes to norėtume; todėl, kad vis iškyla kliūčių, mums trukdančių ar sunkinančių pasiekti ko trokštame.

Taip neatsitinka, kai siela išgyvena savo dieviškosios sūnystės antgamtinę realybę. *Jei Dievas už mus, tai kas gi prieš mus?* Seniai kartoju, kad liūdesys yra dalia tų, kurie atkakliai nenori pripažinti esą Dievo vaikai. (Dievo bičiuliai, 108)